

II

ПРИТЧА ПРО ВІРУ

На Цейлоні святому
Є кипарис високий,
Розкішний, тисячлітній,
У світі самотній.

Журчить з його коріння
Малесенький поточок;
Ніхто не тямить, щоб він
Зронив один листочок.

Як перший лист ізронить,
То твердо вірять люде:
Хто з'їсть отой листочок,
Той вічно жити буде.

І довгі вже століття
Побожні буддисти
Стоять під кипарисом.
Читають акафісти.

Звернувши очі вгору,
Перебирають чотки
І ждуть, аж з кипариса
Впаде той лист солодкий.

І ждуть собі безсмертя,
І мруть один за одним,—
Нові приходять з серцем,
Прагнушим і голодним.

І ждуть того листочка —
Ніяк не відірветься!
І ждуть, і мруть в тій вірі,
Що хтось його дождеться.